Tweede Kamer der Staten-Generaal
Aan de leden van de vaste commissie voor Veiligheid en Justitie

Betreft: Oproep tot versterking van de bescherming van letselschadeslachtoffers

Geachte voorzitter en commissieleden,

Met deze brief vragen wij uw aandacht voor de bevindingen uit het op 3 september 2024 toegezonden WODC-rapport over "de belangenbehartiger bij letselschade". Dit rapport schetst een zorgwekkend beeld van de huidige letselschadepraktijk, waarin slachtoffers onvoldoende beschermd zijn tegen ondeskundige of malafide vertegenwoordiging bij het verhalen van letselschade.

In de huidige situatie ontbreekt het aan duidelijke kwaliteitseisen voor belangenbehartigers die optreden buiten de gereguleerde belangenbehartiging, in tegenstelling tot kantoren die zijn aangesloten bij het Nationaal Keurmerk Letselschade (NKL). Dit leidt tot risico's voor rechtzoekenden, waaronder gebrekkige dienstverlening, ondoorzichtige kostenstructuren en zelfs misbruik van kwetsbare posities bij slachtoffers. De Letselschade Raad heeft inmiddels ruim 70 gereguleerde belangenbehartigers/kantoren geregistreerd binnen het NKL. Naar schatting zijn er nog ongeveer 200 kantoren niet geregistreerd. Deze stellen zich daarmee onvoldoende toetsbaar op.

Zelfregulering

In De Letselschade Raad (DLR) zijn de bij het letselschadeproces betrokken partijen vertegenwoordigd zoals ook genoemd in onze oproep en pamflet van augustus 2025. Zie link: DLR-Pamflet-Bescherming-Slachtoffers-def-1.pdf Doel is met deze partijen te komen tot verbetering van het schaderegelingsproces, door middel van het ontwerpen en evalueren van instrumenten zoals richtlijnen, aanbevelingen, gedragscodes, vormen van normering en het Nationaal Keurmerk Letselschade (NKL).

In de beleidsreactie op het WODC-onderzoek gaat het kabinet in op de, in dat onderzoek gegeven, aanbevelingen. Daarbij wordt ingezet op verdere ontwikkeling van de bestaande zelfregulering binnen DLR. Wij blijven voor het ministerie dus een belangrijk gesprekspartner en dat stellen wij bijzonder op prijs. Deze zelfregulering vindt plaats in het belang van het slachtoffer en het is daarbij ook goed om te constateren dat de richtlijnen en dergelijke van DLR door de rechterlijke macht in haar vonnissen worden omarmd.

Binnen de branche kunnen wij met zelfregulering wel degelijk onze positie nog verder versterken door onder andere de vindbaarheid van het NKL voor het slachtoffer (bijvoorbeeld met betrekking

tot de keuze voor een kwalitatief goede belangenbehartiger) naar een hoger plan brengen. Daarover zijn wij al in gesprek met het ministerie. Wij kunnen ook de zogenaamde “robuustheid” van het NKL verder vergroten door bijvoorbeeld alle stakeholders en verwijzers, zoals het Juridisch Loket, op te roepen slachtoffers te verwijzen naar het NKL én door onze zelfregulering op het gebied van richtlijnen, aanbevelingen, gedragscodes, enz. (aanvullend op wettelijk kaders) nog verder uit te bouwen. Dat neemt echter niet weg, dat vrij agressieve acquisitie praktijken plaatsvinden naar slachtoffers vanuit het ongereguleerde circuit van belangenbehartigers. Daarnaast, wanneer aan verzekeraars vanuit haar zogenaamde poortwachtersrol wordt gevraagd het ongereguleerde circuit specifieke aandacht te geven, gebeurt dit vervolgens “over de rug van het slachtoffer” in een dan al ingediende en lopende letselschade claim. Ook dat is zeker geen gewenste situatie voor het slachtoffer.

De vraag is, of volledig inzetten op verdergaande zelfregulering op zich voldoende is om slachtoffers goed en volledig te beschermen tegen kwalijke praktijken. Hoewel er een keurmerk NKL is en beroepsverenigingen bestaan, is aansluiting daarbij vaak niet verplicht en blijft een groep ongekwalificeerde belangenbehartigers actief. Dit kan ten koste gaan van de belangen van letselschadeslachtoffers. Zij moeten ervan uit kunnen gaan dat hun belangen ook daadwerkelijk en kwalitatief goed worden behartigd.

Wat is aanvullend benodigd

Wij denken daarom dat er meer nodig is en roepen de wetgever vanuit haar regierol op tot een aanvullende, gerichte en proportionele wettelijke oplossing. Concreet kan dit door in artikel 6:96 lid 2 BW aanvullende deskundigheidseisen op te nemen. Daarmee wordt de vergoeding van buitengerechtelijke kosten gekoppeld aan de kwaliteit van de belangenbehartiger. Deze deskundigheid voor letselschadebehandeling kan hiermee worden ingevuld aan de hand van het zijn van keurmerkhouder NKL en individueel aan het lidmaatschap van de LSA of ASP. Dit sluit aan bij bestaande structuren en voorkomt de noodzaak van een nieuw zwaar toezichtstelsel. Met een dergelijke aanpassing kan naar onze mening laagdrempelig en effectief worden opgetreden tegen kwalijke praktijken en worden slachtoffers beter beschermd. In ons eerdergenoemde DLR-pamflet geven wij een verdere toelichting op de voorgestelde oplossing. Daarnaast bieden we aan om ook over eventuele andere oplossingen met betrekking tot aanvullende wettelijk kaders met elkaar nader van gedachten te wisselen.

Wij vertrouwen erop dat u de urgentie van dit vraagstuk erkent en denken graag mee over de verdere uitwerking hiervan.

Met vriendelijke groet,

M.G. (Marco) Speelmans
directeur

de letselschade raad

De Letselschade Raad
Bezuidenhoutseweg 60, 2594 AW DEN HAAG
Postbus 93309, 2509 AH DEN HAAG

I www.deletselschaderaad.nl